

by výdělkové poměry líčily jinak, než původní přihláška a šetření o přihlášce té zavedené. Obsahují podání ta jen povšechná tvrzení, že poměry rodiny stěžovatelovy jsou bídné a výdělek na živobytí nestačí. Tato povšechná tvrzení nelze však považovati za nové okolnosti a důkazy, které by odůvodňovaly obnovu ve smyslu § 7, odst. 14 zák. ze 27. července 1917 č. 313 ř. z. Tvrzení, že odvolání takovéto okolnosti uvádí, je vyvráceno spisy, poněvadž ani v odvolání takových okolností a důkazů není. Neporušilo tedy naříkané rozhodnutí zákon, odvolavši se v důvodech na pravomoc rozhodnutí okresní vyživovací komise z 13. července 1915, a je tedy výtká stížnosti v tom směru bezpodstatnou.

Stejně bezdůvodnou je výtká vadnosti řízení. Jest správné, že výsledky šetření nebyly stěžovateli oznámeny. Ale k oznámení tomu nebylo příčiny. V přihlášce své uvádí stěžovatel výslovně, že mzda jeho na živobytí pro celou rodinu nestačí. Z toho plyne, že mzdu přiznal. Šetřením bylo zjištěno, že mzda činí 10 K týdně a vyšetřeno, že syn povoláný vydělával asi 25 K týdně, a vyšetřeno dále, že žil s rodiči ve společné domácnosti a mzdu jim odváděl, začož jej rodiče živili, jak oni tvrdili. Z toho plyne, že výsledky šetření podstatně shodovaly se s udáním stěžovatelovým v přihlášce a že nebylo příčiny, výsledky ty s ním sdělovati, poněvadž zákon sdělení to předpisuje jen, jsou-li výsledky šetření s udáním strany v rozporu.

Poněvadž tedy výtky stížnosti naříkanému rozhodnutí činěné jsou bezdůvodny, bylo stížnost i pokud nároku stěžovatele samého a jeho nezletilé dcery se týká zamítnouti.

Č. 132.

Zabírání bytů: * Bytem ve smyslu § 6 č. 1—5 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. rozuměti jest všechny místnosti, kterých má býti používáno podle příslušných povolení úředních jako bytu.

(Nález ze dne 16. června 1919 č. 3004.)

Věc: F. C. Schalková v Praze (adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zabrán byl stěžovatelce podle § 6, odst. 1, č. 4 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. byt v domě čp. 1186 v Praze II., skládající se ze 3 pokojů, 1 kuchyně, 1 kabinetu a předsíně z důvodu, že bytu toho používáno jest delší dobu za skladiště.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti, vytýkající vadnost řízení správního i nezákonnost naříkaného rozhodnutí toto:

Stěžovatelka nebyla jako strana přibrána k řízení, na jehož základě bylo naříkané rozhodnutí vydáno, a nebyla jí poskytnuta možnost, aby přednesla své námitky a po případě podala důkazy o svých tvrzeních.

Tím porušena byla zásada slyšení stran, již šetřiti jest v řízení správním dle všeobecných zásad právních, má-li rozhodnuto býti o právech strany, aniž třeba jest, aby zákon výslovně tak ustanovoval.

Naříkané rozhodnutí vychází podle jednostranně konaného šetření z předpokladu, že zabrané místnosti jsou »b y t e m«.

Bytem ve smyslu cit. nařízení vlády o zabírání bytů rozuměti jest místnosti, kterých dle povolení příslušného úřadu a dle jejich úpravy má býti používáno k obývání. Neoprávněné používání bytu k jiným účelům nemění ničeho na povaze jeho.

Zabrané místnosti byly dle popisu ve spisech obsaženého původně upraveny jako byt, stěžovatelka však tvrdí, že místností těch používala vždy jako dílny truhlářské a že je jen pro nemožnost vytápení a osvětlování dočasně proměnila ve skladiště.

Jest tedy nutno, aby za účasti strany bylo vyšetřeno, zdali místnosti, o něž jde, byly právem, totiž s povolením příslušného úřadu proměněny svého času v místnosti sloužící k provozování živnosti truhlářské, a aby dle výsledku šetření toho a po případě důkazů stranou snad nabídnutých znovu bylo ve věci rozhodnuto.

Bylo proto naříkané rozhodnutí pro podstatné vady řízení dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 133.

Domovské právo: * Do desíleté doby požadované §em 2. nov. k zák. o domovském právu pro nabytí nároku na přiznání práva domovského v určité obci včítati jest dobu, kterou osoba nepříslušná ztrávila v této obci jako její příslušnice.

(Nález ze dne 17. června 1919 č. 2931.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 9. června 1908 č. 4077, Budw. č. 6043 A.

Věc: Město Uherský Brod proti bývalému ministerstvu vnitra ve Vídni o domovskou příslušnost Anny Veselé.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: Anna Veselá narodila se dne 12. dubna 1845 v Myslibořicích, kdež dodnes stále přebývá.

Dne 17. července 1913 provdala se po druhé za Josefa Veselého, příslušného do Uher. Brodu; do té doby byla příslušna do Myslibořic. Manželství to bylo smrtí Josefa Veselého dne 30. června 1916 rozvázáno.

Přípisem ze dne 27. listopadu 1917 čís. 3381 žádala obec Uher. Brod na obci Myslibořicích, aby podle § 2 zák. ze dne 5. prosince 1896 čís. 222 ř. z. Anně Veselé, která se déle než 10 let dobrovolně zdržuje v tamní obci, přiznala domovské právo, což obec odmítla učiniti.

Naříkané rozhodnutí zrušujíc opačné rozhodnutí místodržitelství, obnovilo nález první stolice, kterým bylo uznáno, že Anna Veselá nároku na přijetí v domovský svazek obce Myslibořic ve smyslu § 2 domovské novely ze dne 5. prosince 1896 čís. 222 ř. z. dosud nenabyla, poněvadž se zdržovala v Myslibořicích jako manželka Jos. Veselého a později jako vdova po něm teprv od provdání se za něho t. j. ode dne 17. července